

Dissabte 9 de durant l'any

Text de l'Evangeli (Mc 12,38-44): En aquell temps, Jesús instruint la gent, deia: «Aneu amb compte amb els mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb llargues vestidures, que la gent els saludi a les places i que els facin ocupar els seients d'honor a les sinagogues i els primers llocs en els banquets. Devoren els béns de les viudes i fan veure que pregunten llargament. Per això aquests seran judicats amb més rigor».

Jesús es va asseure davant la sala del tresor i mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt. Llavors va arribar una viuda pobre que hi tirà dues petites monedes de coure. Jesús va cridar els seus deixebles i els digué: «Us asseguro que aquesta viuda pobre ha tirat al tresor més que tots els altres. Tots han donat el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava, tot el que posseïa, tot el que tenia per a viure».

«Llavors va arribar una viuda pobre que hi tirà dues petites monedes de coure»

Mn. Enric PRAT i Jordana
(Sort, Lleida, Espanya)

Avui, com en temps de Jesús, els devots —i encara més els “professionals” de la religió— podem patir la temptació d'una mena d'hipocresia espiritual, palesada en actituds vanitoses, justificades pel fet de sentir-nos millors que la resta: per alguna cosa som els creients, els practicants... els purs! Si més no, en el fur intern de la nostra consciència, a vegades potser ens sentim així; sense arribar, amb tot, a “fer veure que preguntem” i, menys encara, a “devorar els béns de ningú”.

En contrast evident amb els mestres de la llei, l'Evangeli ens presenta el gest senzill, insignificant, d'una dona viuda que va suscitar l'admiració de Jesús: «Llavors va arribar una viuda pobre que hi va tirar dues petites monedes de coure» (Mc 12,42).

El valor del donatiu era quasi nul, però la decisió d'aquella dona era admirable, heroica: donà tot el que tenia per a viure.

En aquest gest, Déu i els altres passaven davant d'ella i de les seves pròpies necessitats. Ella quedava totalment a les mans de la Providència. No li quedava cap altra cosa on agafar-se perquè, voluntàriament, ho havia posat tot al servei de Déu i de l'atenció dels pobres. Jesús —que ho veié— avaluà l'oblit de si mateixa, i el desig de lloar Déu i de socórrer els pobres, com el donatiu més important de tots els que s'havien fet —potser ostentósament— al mateix lloc.

La qual cosa vol dir que l'opció fonamental i salvífica s'esdevé en el nucli de la pròpia consciència, quan decidim obrir-nos a Déu i viure a disposició del pròxim; el valor de l'elecció ve donat no pas per la qualitat o quantitat de l'obra feta, sinó per la puresa de la intenció i la generositat de l'amor.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

•

«Heu de donar el que us costi alguna cosa. No n'hi ha prou amb donar solament això del que podeu prescindir, sinó també d'allò del que no podeu ni voleu prescindir. D'això jo en dic l'amor en acte» (Santa Teresa de Calcuta)

•

«La vídua que, en la seva misèria, tira en el tresor del temple 'tot el que tenia per viure' (Mc 12,44). La seva petita i insignificant moneda es converteix en un símbol eloqüent: aquesta vídua no dóna a Déu el que li sobra, no dóna el que posseeix, sinó el que és: tota la seva persona» (Benet XVI)

•

«L'amor de l'Església als pobres (...) pertany a la seva tradició constant'. S'inspira en l'Evangelí de les benaurances, en la pobresa de Jesús, i en la seva atenció als pobres. L'amor als pobres és encara un dels motius del deure de treballar perquè 'es pugui donar al qui passa necessitat' (Ef 4,28). No s'estén únicament a la pobresa material, sinó també a les nombroses formes de pobresa cultural i religiosa» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.444)